

**Toespraak Daniel Van Daele, Federaal Secretaris ABVV,
op het colloquium "Confrontaties over solidariteit" van 14 maart 2008 :
Voor een sterke federale solidariteit**

1. GLOBALE VISIE ABVV

De bestaansreden van de vakbeweging en zeker van het ABVV is de organisatie van de solidariteit. De vakbeweging en zeker een socialistische vakbond zijn per definitie internationaal gericht en we werken volop mee aan de verdere uitbouw van een internationaal syndicalisme op Europees en op wereldvlak

Op Europees vlak willen we komen tot een verdieping van het sociaal model door de uitbouw van Europese collectieve onderhandelingen, de invoering van een betere sociale bescherming en de bestrijding van de fiscale concurrentie tussen de lidstaten door een Europees fiscaal beleid.

Wat we op internationaal vlak nog moeten opbouwen gaan we op federaal vlak niet afbouwen.

Het ABVV is in het verleden een medestander geweest van diegenen die de Belgische staat democratischer wilden organiseren door de politieke beslissingniveau's te situeren op het niveau waar ze de behoeften van de bevolking het beste konden dienen. Dit betekent de besluitvorming doorzichtiger en efficiënter maken zonder afbreuk te doen aan de federale solidariteitsmechanismen. Samen met de overdracht van bevoegdheden van het federale niveau naar de gewesten en gemeenschappen hebben we de structuur van onze organisatie aangepast zodat er een syndicale tegenmacht werd uitgebouwd aangepast aan de staatsvorming. Ook het regionale sociale overleg werd verder uitgebouwd rekening houdend met de opeenvolgende staatsvormingen.

We stellen vast dat sommigen nieuwe stappen willen zetten in de regionalisering van de bevoegdheden. De bevoegdheidsafbakening tussen het federale niveau en de gewesten en gemeenschappen is een verantwoordelijkheid van de politieke overheid .

Maar er zijn drie materies die ons direct aanbelangen omdat ze de federale solidariteit waarborgen en waarvan we duidelijk zeggen dat die federaal moeten blijven en geen toegevingen kunnen gebeuren:

- de wet van 1968 m.b.t. de paritaire comités en de collectieve arbeidsovereenkomsten
- het arbeidsrecht
- de sociale zekerheid.

2. DE DRUK VOOR NIEUWE STAPPEN IN DE STAATSHERVORMING

2.1. Wie wil verder gaan

Bijna alle Vlaamse politieke partijen zijn vragende partij evenals de Vlaamse werkgevers VOKA, VKW maar ook UNIZO die nochtans ook betrokken is in het federaal overleg.

Sommigen menen ook nog steun te vinden in standpunten van internationale organisaties zoals het IMF en de OESO-

2.2. Wat zijn de belangrijkste eisen

De voornaamste eisen slaan op bevoegdheidsoverdrachten inzake:

- Gezondheidszorgen
- Kinderbijslag
- Arbeidsmarktbeleid incl. werkloosheidsverzekering
- Meer fiscale autonomie
- Regionalisering van de loonvorming

We stellen een zekere evolutie in de eisen vast: van eisen inzake de communautarisering van "persoonsgebonden" materies (zoals de gezondheidszorg en de kinderbijslag) is men geëvolueerd naar eisen voor een grotere autonomie op het gebied van sociaal-economische bevoegdheden (werkgelegenheid, fiscaliteit en soms ook loonvorming).

2.3. Welke argumenten worden ingeroepen voor een nieuwe staatshervorming

Hoewel er een evolutie in de eisen vastgesteld kan worden, zijn de argumenten ter ondersteuning van die eisen weinig veranderd.

- Versnippering bevoegdheden vervangen door homogene bevoegdheidspakketten voor beter bestuur
- Beleid moet zo dicht mogelijk bij de burgers (subsidiariteitsprincipe)
- Hefbomen economisch beleid moeten volledig bij gewesten: fiscale autonomie
- Verschillen in beleidsvoorkeur tussen de regio's volop laten spelen: vb eerstelijnsgezondheidszorg, activerend arbeidsmarktbeleid...
- Beter kunnen inspelen op verschillen in de arbeidsmarktsituatie tussen de regio's: overheveling volledig werkgelegenheidsbeleid en loonvorming (verschillen in productiviteit)
 - Kritiek op de transfers in de SZ van Vlaanderen naar Wallonië :
 - De cijfers over de omvang van de transfers lopen uiteen naargelang de studies: van 2,4% van het BBP tot 4,2% (het Warandecijfer)
 - Alles studies zijn het erover eens dat de transfers vooral te maken hebben met het werkgelegenheidsniveau: de Vlamingen verdienen 62,4% van het primair inkomen en houden nog 60,8% over na herverdeling
 - De transfers zullen op termijn afnemen door de sterkere vergrijzing van de Vlaamse bevolking (zie hierna)

- De situatie van de federale overheidsfinanciën: zeker bij de twee laatste hervormingsrondes werden er meer financiële middelen naar gewesten en gemeenschappen overgeheveld dan nodig was om deze extra bevoegdheden te financieren:
 - Voor de Franse gemeenschap die dringend nieuwe financieringsmogelijkheden nodig had –was dit de prijs voor een akkoord over verdere bevoegdheidsoverdrachten.
 - Vlaanderen had dit geld minder nodig aangezien er door de fusie van gewest en gemeenschap middelen konden verschoven worden van gewest- naar gemeenschapsmateries zoals onderwijs.
 - De federale overheid daarentegen, die ingevolge de vergrijzing behoefte heeft aan extra geld, dreigt in geldnood te komen
 - Deze situatie wordt door de voorstanders van verdere regionalisering gebruikt om meer bevoegdheden te eisen ten koste van de federale staat.

2.4. Arbeidsmarktbeleid

- Een volledige splitsing is onaanvaardbaar en is bovendien niet nodig:
 - De situatie is verschillend per gewest maar ook tussen provincies binnen eenzelfde gewest
 - De regio's hebben vandaag al veel hefboomen en kunnen – weliswaar in samenspraak met het federale niveau- eigen accenten leggen (bv weerwerkpremies voor oudere werknemers zonder sociale bijdragen, accentverschillen in de invulling van de werkzoekenden, versoepeling arbeidsmigratie uit nieuwe lidstaten EU met een federaal voorwaardenkader maar met specifieke oplijsting knelpuntberoepen door de regio's
- Een overheveling van de werkloosheidsuitkeringen naar de regio's bestaat in **geen enkel Europees land** met een gefederaliseerde staatsstructuur.
- Een verdere splitsing zou grote problemen stellen :
 - Er zijn raakvlakken met de sociale zekerheid en brugpensioen, tijdskrediet en bijhorende financiering en we wensen geen uitholling van het interprofessioneel federaal overleg en van de arbeidsvoorwaarden die kerntaken binnen dit overleg zijn
 - Een overheveling van de werkloosheidsuitkeringen naar de regio's bestaat in geen enkel Europees land met een gefederaliseerde staatsstructuur.
 - Eens de uitkeringen overgedragen zouden zijn (werkloosheid) dan is de stap naar een overheveling van de sociale bijdragen en dus van de indirecte loonkosten niet ver meer en wordt ook de stap naar overheveling van de loononderhandeling gemakkelijker. Dergelijk domino-effect wensen we niet te stimuleren
 - De complexiteit van het overleg in bedrijven met vestigingen in verschillende regio's van dit land wordt over het hoofd gezien

- Er kan wel nagegaan worden:
 - Hoe het werkgelegenheidsbeleid doelmatiger kan georganiseerd worden
 - Hoe de samenwerking tussen het federale en het regionale niveau kan verbeterd worden, waarbij regionale voorkeuren in functie van verschillen op de arbeidsmarkt (vb. hoge jeugdwerkloosheid in Wallonië en in Brussel; hoge werkloosheid binnen allochtonen in Vlaanderen) beter aan bod kunnen komen dan vandaag
 - Hoe sociaal overleg op alle niveaus maximaal rekening kan houden met de bevoegdheidsverdeling over de verschillende beleidsniveau's

2.5. Regionalisering van de loonvorming.

- Principieel onaanvaardbaar: er is geen grotere concurrentie tussen werknemers aanvaardbaar voor een organisatie die solidariteit nastreeft
- Dergelijk pleidooi vertrekt van een gebrekkige kennis van de situatie inzake loonvorming:
 - De loonnorm is geen eenheidsworst maar een gemiddelde en indicatieve norm die plaats biedt voor verscheidenheid naargelang de sector
 - De verschillen in productiviteit worden niet verklaard door gewestelijke specificiteiten maar door sectorale kenmerken. Studies tonen aan dat productiviteit voor 97% wordt bepaald door de sector en dat de regio slechts een beperkte determinant is voor de productiviteit.
 - Het gewicht van de loononderhandelingen ligt net op het niveau van de sectoren en niet op het federale interprofessionele niveau dat enkel een indicatief kader geeft. Regionalisering van het loonoverleg geeft daarentegen geen antwoord op sectorale verschillen
 - Binnen sectoren is er bovendien soms ook ruimte voor gedecentraliseerde onderhandelingen (bv provinciale CAO's: metaal, social profit, overheidsdiensten)
 - In sommige sectoren ligt het gewicht op ondernemingsvlak: chemie
 - Sommige studies schatten het productiviteitsverschil tussen Vlaanderen en Wallonië op 10 à 14% terwijl de Walen gemiddeld 8 à 10% minder verdienen. Dit bewijst dat het federale loononderhandelingskader niet belet dat er regionale diversiteiten zijn
 - Geregionaliseerde loononderhandelingen zouden wel eens andere resultaten kunnen hebben dan hun pleitbezorgers hopen: hogere looneisen in Vlaanderen die dan ongetwijfeld zouden nagevolgd worden in de eisenbundels in Wallonië
 - Een federale interprofessionele indicatieve norm kan echter rekening houden met de globale federale macro context en dus met de problematiek insiders/outsidere. Dit belet niet dat er ruimte is voor (aanvullend) regionaal inkomensbeleid (bv studietoelagen, opleidingscheques, kortingen woon-werkverkeer)

2.6. Sociale zekerheid.

- Het is een verkeerd uitgangspunt om transfers in het kader van de SZ te beoordelen vanuit een verdeling tussen gewesten: SZ gaat over **solidariteit tussen personen** en **niet tussen gewesten en/of gemeenschappen**

- Transferstromen zijn overigens **omkeerbaar** (cf. vergrijzing die veel voelbaarder zal zijn in Vlaanderen dan in Wallonië en zeker dan in Brussel):
 - Het aandeel van de Vlamingen in de Belgische bevolking zou in 2050 dalen tot 55,4%(vandaag 58%); het aandeel van Wallonië stijgt van 32,6% naar 34,5% en van Brussel van 9,4% naar 10,1%.
 - De afhankelijkheidsgraad(aantal 65+ gedeeld door het aantal potentieel actieven (20-59) situeert zich vandaag op 30,8% in Vlaanderen. Dit betekent dat er voor één oudere iets meer dan drie actieven zijn. De vergrijzing laat zich het sterkst voelen in Vlaanderen waar de afhankelijkheidsgraad in 2050 nog 61% zou bedragen. Dat betekent dat er net iets minder dan twee actieven zouden zijn voor één 65+ .
 - Met slechts 55% van de bevolking zal Vlaanderen 60% van de 65+ vertegenwoordigen.
 - De afhankelijkheidsratio ligt vandaag in de twee andere regio's op ongeveer hetzelfde niveau als in Vlaanderen: 30,6% in Wallonië en 29,8% in Brussel. Maar in de twee andere regio's zal hij in 2050 gevoelig lager liggen: 53,5% in Wallonië en 40,4% in Brussel tegen 61% in Vlaanderen.

- Er is geen sprake van een systematische overconsumptie door een regio.
 - Inzake gezondheidszorg bedraagt het aandeel van Vlaanderen 57,25% voor een bevolkingsaandeel van 57,9% terwijl dit voor Wallonië 33,09% bedraagt voor een bevolkingsaandeel van 32,53%. Vandaag is duidelijk aangetoond dat er van overconsumptie in Wallonië geen sprake is noch op het gebied van gezondheidszorg noch op dit van de sociale zekerheid in het algemeen.
 - Wallonië heeft wel een groter aandeel van de uitgaven voor kinderbijslag dan zijn bevolkingsaandeel (34,1%) tegen 55% voor Vlaanderen. Dit heeft onder meer te maken met de toekenning van sociale toeslagen. Nochtans zijn er verschillen tussen de categorieën sociale toeslagen. Inderdaad, de verhoogde kinderbijslag voor werklozen wordt vooral in Wallonië uitbetaald, terwijl de sociale toeslagen voor gepensioneerden vooral in Vlaanderen te vinden zijn.
 - Wat de gehandicaptenuitkeringen betreft stellen we vast dat er een gelijke verdeling is tussen arrondissementen en regio's.
 - Uit een evaluatie van de RKW over de periode 2000-2050 blijkt een grotere geografische spreiding van de arrondissementen die een mediane positie bekleden.
 - Voor de werkloosheidsuitkeringen is er wel een groot verschil zodat de totale uitgaven incl. werkloosheidsuitkeringen resp. 56,4% voor Vlaanderen en 33,8% voor Wallonië bedragen. Voor Brussel gaat het om 9,8% voor een bevolkingsaandeel van 9,4%. Nochtans bestaat er een belangrijk regionaal verschil tussen de basisuitgaven in de werkloosheid en de andere uitgaven van de RVA m.b.t. het brugpensioen, de activering of werkgelegenheidsbevorderende maatregelen zoals de dienstencheques.

	Vlaanderen	Wallonië	Brussel
Normale werkloosheid	44%	42%	14%
Andere uitgaven RVA	64,5%	30,5%	4,5%

(Bron: jaarverslag 2004 RVA)

- In Wallonië zijn er eveneens driemaal meer werklozen met wachttuitkeringen dan in Vlaanderen. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat er in Wallonië verhoudingsgewijs meer begunstigden van activeringsmaatregelen geteld worden. In andere categorieën worden er verhoudingsgewijs meer Vlaamse werknemers geteld (brugpensioen, tijdskrediet,...)
- Wat de pensioenen betreft blijkt uit een regionale verdeling dat de spreiding tussen pensioenen en inwoners momenteel nagenoeg gelijk is. Maar in Vlaanderen zal de vergrijzing zich eerder laten gevoelen dan in Wallonië waardoor een groter aandeel van de pensioenuitgaven naar de Vlaamse gepensioneerden zal gaan.
 - De onevenwichtige verdeling wordt dus vooral door de bijdragen verklaard. Met 33% van de bevolking vertegenwoordigt Wallonië 26% van het BBP. Het debat over de transfers binnen de sociale zekerheid heeft dus niets te maken met een debat over het al of niet misbruiken van de uitgaven, maar over de grenzen van de **interprofessionele solidariteit**.
 - Die interprofessionele solidariteit ligt ten grondslag van alle sociale zekerheidsstelsels. De sociale zekerheid wordt gefinancierd in functie van de draagkracht van eenieder. Als gevolg van de hogere werkgelegenheidsgraad en het hoger gemiddeld inkomen is de draagkracht momenteel hoger in Vlaanderen dan in Wallonië. Maar is het verantwoord om op die basis een "rechtvaardige return" op te eisen, nl. dat men een globaal prestatieniveau geniet dat gelijkwaardig is aan de bijdrage die men aan het stelsel levert? Hoewel onze sociale zekerheid in sterke mate gebaseerd is op het verzekeringsprincipe (werkloosheid, pensioenen, invaliditeit,...), toch hebben de solidariteitsprestaties een steeds belangrijker plaats ingenomen via de veralgemening van de gezondheidszorg of het groeiend belang van de afgeleide rechten.
 - Bovendien bestaat de solidariteit binnen de diverse takken van de sociale zekerheid (vb. zowat 75% van de totale uitgaven in de gezondheidszorg gaan naar 10% van de bevolking), maar sinds de invoering van het globale beheer ook en vooral tussen de diverse takken. Bepaalde takken uit het stelsel lichten betekent de afbouw ervan. De samenhang binnen het globaal beheer zal onontbeerlijk zijn om de uitdaging van de vergrijzing het hoofd te bieden. De vooruitzichten van de Vergrijzingscommissie wijzen erop dat de groei van de gezondheids- en de pensioenuitgaven tegen 2030 gedeeltelijk gecompenseerd moet worden door de dalende trend in de werkloosheids- en in de kinderbijslagsector.
 - Transfers kun je ook op een lager niveau bekijken dan dit van de gewesten. Als de herverdeling op provinciaal niveau bekeken wordt dan zijn niet alle Waalse provincies netto ontvangers: Waals- Brabant draagt meer bij dan het terugkrijgt en West –Vlaanderen profiteert van de herverdeling. Zes van de acht West-Vlaamse arrondissementen ontvangen meer dan ze bijdragen. Enkel Brugge en Kortrijk dragen netto bij!
 - De omvang van de transfers ligt volgens sommige studies niet hoger binnen het federale België dan in andere federale staten. Als we ervan uitgaan dat de transfers van uit Vlaanderen 4,2% bedragen dan is dit vergelijkbaar of lager dan de solidariteit binnen regio's in vele andere Europese landen :
 - West-Duitsland - Oost-Duitsland: 4%
 - Ile-de France – Nord Pas de Calais...:6%
 - South Easth England-Wales en North West : 8%

- Catalonië - Zuid-Spanje: 8,5%
- Stockholm- hoge noorden: 7,6%
- Transfers zorgen ook voor een ondersteuning van de koopkracht in Wallonië die de belangrijkste handelspartner van Vlaanderen is.
- SZ wordt best op het hoogste beleidsniveau binnen een federale staat georganiseerd (cf beperkingen van de Vlaamse zorgverzekering die tot aberratie leidt: alle inwoners van alle lidstaten die in Vlaanderen komen wonen hebben hier recht op behalve de Walen).
- De toekomst van de sociale zekerheid is voor een groot stuk afhankelijk van de sterkte van de economie. Het is juist dat Wallonië dat een veel vroeger geïndustrialiseerd werd dan Vlaanderen haar oude industrie zag aftakelen. Beide regio's hebben echter nood aan een nieuw industrieel beleid met veel meer ruimte voor innovatie en een verhoging van de productiviteit. Daarom moeten de krachten gebundeld worden, net zoals we dit eisen op Europees niveau. *“Waarom zouden de Vlaamse onderzoeksinstellingen en universiteiten niet samenwerken met Waalse spin-offs en onderzoeksinstellingen en omgekeerd. België heeft enorm veel competentie in huis inzake biotechnologie. De cluster en onderzoekscentra rond Luik werken nauwelijks samen met het Vlaams Instituut voor de Biotechnologie.”* Dergelijke samenwerking zou onze gezamenlijke positie in de geglobaliseerde wereld verstevigen en is de beste waarborg om op termijn de financiële transfers te verminderen. Er is binnen de Belgische staat dus meer nood aan samenwerking tussen de regio's dan aan het organiseren van extra concurrentie tussen de regio's via fiscaliteit of loonkosten.

2.7. *Fiscaliteit*

Vragen voor verdere regionalisering van de fiscaliteit worden niet ondersteund door geloofwaardige argumenten en roepen fundamentele bedenkingen op:

- Op Europees niveau woedt een belastingconcurrentie die zich de laatste jaren vooral toespitst binnen de vennootschapsbelasting. Er ontstond een kettingreactie van tariefverlagingen en in sommige landen is er discussie over (of invoering) van een vlaktak. De Europese vakbeweging wil deze neerwaartse spiraal stoppen door de invoering van een Europese minimumbelasting op een voldoende hoog niveau waaronder het tarief van de vennootschapsbelasting niet kan dalen. Het is dan ook niet aanvaardbaar dat in eigen land de belastingconcurrentie tussen de gewesten zou aangewakkerd worden door een regionalisering van de vennootschapsbelasting of de invoering van het recht op afcentiemen. Dit zou bovendien een federaal beleidsinstrument ontmantelen.
- Het pleidooi voor fiscale autonomie inzake vennootschapsbelasting is vooral een uitgesproken conservatieve eis van diegenen die belastingconcurrentie willen hanteren als een instrument om de overheidsuitgaven te drukken of van zij die geloven dat minder belastingen een voldoende voorwaarde is voor meer groei en werkgelegenheid. Nochtans zijn er voldoende studies die aantonen dat het goedkoper maken van kapitaal in verhouding tot arbeid geen werkgelegenheidsvriendelijk beleid is.

- Een regionalisering van het fiscaal beleid kan ook tot problemen leiden:: zo zal de Vlaamse korting op de personenbelasting leiden tot een verslechtering van de situatie van Vlaamse deeltijdse werknemers met een inkomensgarantiewetgeving
- Diegenen die aansturen op een echt separatisme hebben blijkbaar nog niet nagedacht over de gevolgen: voor de personenbelasting zou dan de belastingheffing in "het land" van tewerkstelling moeten gebeuren wat voor het "land van residentie van de pendelaars naar Brussel" tot zware belastingverliezen zou leiden.

2.8. En de gevolgen in de praktijk?

Naast de grote debatten over principiële standpunten rond de transfers of over de noodzaak van homogene, coherente bevoegdheidspakketten rijst de vraag naar de concrete gevolgen van die voorstellen als ze er echt zouden komen. Elk van die voorstellen zou immers niet zonder gevolgen blijven noch voor de bevolking, de werkgevers, de bedrijven noch voor de overheid.

- Een eerste gevolg zou ongetwijfeld een nog grotere complexiteit zijn als gevolg van de splitsing van administraties, van de uiteenlopende regelgevingen en van de noodzaak van nieuwe overlegcircuits.

Hoe zullen ondernemingen met exploitatiezetel te Brussel met de situatie in het hele land moeten omgaan? Zullen ze lonen moeten betalen, sociale bijdragen moeten storten, activeringen innen enz. volgens aparte regels en naargelang de "regionale identiteit" van de werknemers of de technische bedrijfseenheid? Zullen de werknemers van die onderneming verschillende (economische) werkloosheidsuitkeringen ontvangen?

Een regionalisering van de CAO's zou de complexiteit van de arbeidsmarkt aanzienlijk doen toenemen door een verdriedubbeling van het aantal cao's en dus van de onderhandelingstijd (met risico voor opbod) en de kosten voor de ondernemingen.

En hoe omgaan met de toestand in Brussel? Zullen drie miljoen werknemers als grensarbeiders beschouwd worden?

Op het vlak van de gezondheidszorg zullen de patiënten zich daar laten verzorgen waar de prijzen en terugbetalingen het voordeligst zijn. Hoe in die omstandigheden het principe van het vrij verkeer van de patiënten toepassen en hoe omgaan met het probleem van de financiering van de zorgverstrekkers (en in het bijzonder de ziekenhuizen)? Daar waar men streeft naar een rationalisatie van de gezondheidsuitgaven (zorgbekkens, geobjectiveerde uitsplitsing van bepaalde uitrustingen zoals PET-scan), zou een regionalisering onvermijdelijk leiden tot nieuwe, hoge uitgaven.

- Een ander niet te verwaarlozen risico is dat van een vermindering en een privatisering van de prestaties in de sociale zekerheid. Het gevaar is groot dat de eis tot doorgedreven regionalisering van het werkgelegenheidsbeleid en bepaalde vervangingsinkomens (werkloosheidsuitkeringen) leidt tot een vermindering van de prestaties onder het mom van de strijd tegen de werkloosheidsvallen. Dit gevaar is des te groter als de Gewesten elkaar gaan beconcurreren op het vlak van de loonkosten.

In het kader van een gesolidariseerd systeem kan de dekking van de risico's beter gewaarborgd worden naarmate de inningsbasis breder is. In het kader van de afbouw van een deel van die solidariteit komt men vlug terecht in een debat over de rationalisering van de kosten, in het bijzonder op het vlak van de gezondheidszorg en de pensioenen. Onder het voorwendsel van meer efficiëntie, responsabilisering, lastenverlaging,... zit men vlug op het terrein van een basis sociale zekerheid.

Waarschijnlijk hebben een aantal betogen voor de regionalisering van de sociale zekerheid ook ten doel ons stelsel te verzwakken en bepaalde delen ervan te privatiseren.

En dan zwijgen we nog over het feit dat een volledige splitsing van de sociale zekerheid voor de Franstaligen bij een onveranderd niveau van de prestaties tot een tekort van 2,9 miljard euro (raming KUL 2002) zou leiden.

De huidige tranferten krikken de levensstandaard van 40% van de Belgen gemiddeld met ongeveer 8 procent op. Deze inkomensstijging wordt bovendien hoofdzakelijk omgezet in consumptie, waarvan de ganse economie geniert. Deze solidariteit is dus draaglijk.

- Het argument van het behoud van homogene, coherente bevoegdheidspakketten kan eveneens gebruikt worden om tegen bepaalde eisen tot regionalisering in te gaan. Momenteel wordt er gepleit voor een regionalisering van de werkloosheidsuitkeringen (met inbegrip van de activeringsmaatregelen), maar voor het federaal houden van de andere vervangingsinkomens zoals de pensioenen, de uitkeringen voor arbeidsongevallen of beroepsziekten, de ongeschiktheids- en de invaliditeitsuitkeringen (hoewel zij beide te maken hebben met het gezondheidsbeleid). In geen enkel manifest of verklaring is er sprake van een regionalisering van het beleid inzake sociale bijstand.

Als men één van die vervangingsinkomens naar de regio's zou overhevelen, verbreekt men de band en de samenhang met de andere vervangingsinkomens. De verlaging op regionaal vlak van sommige uitkeringen of zelfs de afschaffing van bepaalde werkloosheidsuitkeringen (wachtuitkeringen, beperking van de uitkeringen in de tijd,...) zou onmiddellijk leiden tot transfers naar andere takken (vb. invaliditeit, sociale bijstand, enz.) die federaal gebleven zijn. Naast dit aanzienlijke risico van incoherentie tussen de diverse gezagsniveaus zou dit ook leiden tot het ontwijken van de in de strijd tegen de werkloosheidsvallen nagestreefde effecten.

Tot besluit

De sociale zekerheid maakt van elke niet-eigenaar een sociale eigenaar.

De sociale zekerheid maakt van elkeen een burger.

Daniel VAN DAELE,
Federaal Secretaris.